

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Udenfor Loven

Citation: Brandes, Edvard: "Udenfor Loven", i Brandes, Edvard: *Udenfor Loven*, 1902, s. 199.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_15-shoot-idm140573646442496/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udenfor Loven

199

FADEREN.

Fortrød — hvor tror du!

ROSE.

Du syntes ikke mange Gange, at et Aar hos hende havde givet dig mere end alle de lange, ensformige Aar sammen med Moder?

(Hurtigt.) Nej, svar ikke, Fader, for jeg forstaar nu bedre dit Ægteskab og det Hjem, som du har maattet skabe os —

Og — desuden — saadanne Formaninger og Eksempler, hvad tror du, de gavner: hvert Menneske maa faa sin egen Erfaring og kan ikke leve paa andres.

FADEREN.

Men forstaar du da ikke, at denne For-
elskelse havde trukket mig ind i Hæslighed
og Fornedrelse?

ROSE.

Hvem véd! Og *var* det hændt, du havde
vel freist dig ud igen — og saa havde du

dog levet og var maaske blevet et andet Menneske, rigere, gladere, større derved! Ja jeg véd jo ikke, hvad du har følt og tænkt de mange Aar, inden du sløvedes og forsagede, men jeg véd, at jeg udholder det ikke — jeg *kan* ikke mere leve her hos jer i dette, der lægger sig som Mug og Skimmel over mig! Det er jer egen Skyld — I har villet spærre mig inde i jer Alderdom, dér hvor alle Følelser sover — og jeg var godt paa Veje til at sove mig ihjel. Han, den fortryllede Prins, er kommen — og jeg er vaagen, og tusindfold hellere ud paa de store Have og til de slemme Storme med ham end ligge fortøjet herinde i Havnen, hvor ikke en Vind rører sig og det stille Vand stinker op imod mig.

Jeg *kan* ikke, Fader, jeg kan ikke — ikke slippe ham; jeg maa drage med ham -- til Lykke og Ulykke, som det kan falde sig — blot leve paa mit eget Ansvar og fornemme Solen og Vejret over mig.

FADEREN.

Endnu engang, Rose: saasandt jeg lever, denne Elskov, denne Sansernes Opblussen er